

„6. Przepisy ust. 4 i 5 nie mają zastosowania do nadwyżek osiągniętych:

- 1) ze źródeł przychodów wymienionych w art. 8 ust. 1 pkt 1 oraz z praw autorskich, nabytych w drodze spadku,
- 2) z zajęć zawodowych lekarzy, lekarzy weterynarii, lekarzy dentyistów, uprawnionych techników dentyistycznych, techników dentyistycznych, felczerów, położnych i pielęgniarek, o ile podatnicy osiągnięci nadwyżki z tych źródeł wykazą odpowiednimi zaświadczeniami, że są równocześnie zatrudnieni w organach władzy lub administracji państwowej, instytucjach, zakładach państwowych bądź w jednostkach gospodarki społecznej w pełnym wymiarze godzin przewidzianym w obowiązujących przepisach dla tego rodzaju pracowników. Zatrudnienie u dwu lub więcej pracodawców w niepełnym wymiarze godzin nie stanowi przeszkody do stosowania niniejszego

przepisu, jeżeli łączna ilość godzin zatrudnienia u tych pracodawców odpowiada pełnemu wymiarowi godzin, o którym wyżej mowa. W przypadku zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin przez część roku podatkowego do dochodu ogólnego w rozamieniu ust. 3 dolicza się wynagrodzenia, o których mowa w ust. 4 i 5, otrzymane w tych miesiącach roku podatkowego, w których zatrudnienie nie odpowiadało pełnemu wymiarowi godzin”.

Art. 2. Przepisy dekretu stosuje się do nadwyżek osiągniętych w czasie od dnia 1 stycznia 1953 r.

Art. 3. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Finansów.

Art. 4. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

92

DEKRET

z dnia 23 kwietnia 1953 r.

o zniesieniu odrębnych systemów emerytalnych i ubezpieczeniowych dla pracowników instytucji kredytowych oraz b. Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Art. 1. 1. Znosi się odrębne systemy emerytalne i ubezpieczeniowe dla pracowników instytucji kredytowych zlikwidowanych lub ulegających likwidacji w trybie dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. z 1951 r. Nr 36, poz. 279) oraz b. Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

2. Odrębne fundusze emerytalne i ubezpieczeniowe ulegają likwidacji według zasad określonych w niniejszym dekrete.

Art. 2. 1. Świadczenia emerytalne dla b. pracowników instytucji wymienionych w art. 1 jak również świadczenia emerytalne dla członków rodzin tych pracowników wypłaca Zakład Ubezpieczeń Społecznych w wysokości i na warunkach obowiązujących w ubezpieczeniu społecznym.

2. B. pracownikom instytucji wymienionych w art. 1 zalicza się dotychczasowy okres ubezpieczenia i usługi emerytalnej, obliczony według zasad odrębnych systemów emerytalnych i ubezpieczeniowych. Okresy te zalicza się bez obowiązku uiszczania składek lub opłat.

3. Prawa do świadczeń emerytalnych, wynikające z odrębnych systemów emerytalnych i ubezpieczeniowych (art. 1), a przekraczające zakres świadczeń przejętych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wygasają.

4. Wypłaty świadczeń emerytalnych dokonane przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 28 marca 1952 r. o ubezpieczeniach

państwowych (Dz. U. Nr 20, poz. 130) ponad sumy, jakie przysługiwałyby ubezpieczonym według zasad obowiązujących w ubezpieczeniu społecznym, nie podlegają zwrotowi.

Art. 3. 1. Nieruchomości i ruchomości oraz wszelkie prawa majątkowe, stanowiące własność lub zabezpieczenie odrębnych funduszy emerytalnych i ubezpieczeniowych, przechodzą nieodpłatnie na własność Państwa.

2. Termin i sposób wykonania zobowiązań odrębnych funduszy emerytalnych i ubezpieczeniowych określili Minister Finansów.

Art. 4. 1. Wnioski o wpis prawa własności nieruchomości na rzecz Państwa (art. 3) składa Bank Gospodarstwa Krajowego. Wnioski te wolne są od opłat sądowych i innych należności.

2. Podstawę do dokonania w księgach wieczystych wpisu, stwierdzającego przejście na rzecz Państwa nieruchomości, stanowi zaświadczenie Naczelnego Likwidatora mianowanego zgodnie z art. 3 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. z 1948 r. Nr 52, poz. 410 i z 1951 r. Nr 31, poz. 240), a w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność lub zabezpieczenie odrębnego funduszu emerytalnego oraz ubezpieczeniowego dla pracowników b. Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych — zaświadczenie Państwowego Zakładu Ubezpieczeń. Zaświadczenie to powinno zawierać stwierdzenie okoliczności wskazanych w art. 3.

3. Minister Finansów może upoważnić inną instytucję do wykonania czynności przewidzianych w ust. 1 i 2.

Art. 5. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej oraz Ministrowi Finansów.

Art. 6. Dekret wchodzi w życie z pierwszym dniem miesiąca następującego po ogłoszeniu.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

93

DEKRET

z dnia 23 kwietnia 1953 r.

o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych.

Art. 1. Klęskami żywiołowymi w rozumieniu niniejszego dekretu są wszelkiego rodzaju zdarzenia żywiołowe:

- 1) zagrażające bezpieczeństwu życia lub mienia większej ilości osób albo też
- 2) mogące wywołać poważne zakłócenia gospodarki narodowej,

dla których zwalczania konieczna jest zorganizowana akcja społeczna.

Art. 2. 1. Kierownictwo zorganizowaną akcją społeczną sprawują prezydium rad narodowych (gminnych, miejskich, powiatowych, wojewódzkich) właściwe ze względu na obszar zagrożony lub dotknięty klęską żywiołową.

2. Organizacje społeczne współdziałają w tej akcji z prezydiami rad narodowych.

Art. 3. 1. Jeżeli środki, którymi dysponuje prezydium właściwej rady narodowej, są nie wystarczające, może ono w drodze uchwały wprowadzić na terenie województwa, powiatu, miasta lub gminy obowiązek świadczeń osobistych i rzeczowych dla celów zorganizowanej akcji społecznej. Obowiązkowi temu podlegają osoby fizyczne i prawne na terenie danej gminy, miasta, powiatu lub województwa.

2. O powzięciu uchwały, o której mowa w ust. 1, prezydium rady narodowej bezzwłocznie zawiadamia prezydium rady narodowej bezpośrednio wyższego stopnia.

3. Uchwała o wprowadzeniu obowiązku świadczeń osobistych i rzeczowych wchodzi w życie z chwilą jej obwieszczenia w siedzibie prezydium właściwej rady narodowej w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.

4. Prezydium rady narodowej powinno niezwłocznie odwołać wprowadzony obowiązek, gdy ustaną przyczyny, które uzasadniały jego wprowadzenie. Odwołanie obowiązku następuje w tym samym trybie jak wprowadzenie (ust. 3).

Art. 4. 1. Świadczenia osobiste i rzeczowe dla celów zorganizowanej akcji społecznej polegają na:

- 1) udzielaniu pierwszej pomocy osobom, które uległy nieszczęśliwym wypadkom,
- 2) udostępnieniu pomieszczenia poszkodowanym na czas niezbędny dla udzielenia pierwszej pomocy i schronienia,
- 3) przyjęciu na przechowanie i pilnowaniu mienia poszkodowanych,
- 4) zabezpieczeniu zagrożonego inwentarza żywego (dostarczenie paszy i pomieszczenia),
- 5) pełnieniu warty w celu zapobieżenia rozszerzaniu się klęski,
- 6) wykonywaniu określonych robót,
- 7) dostarczeniu narzędzi potrzebnych przy prowadzeniu akcji,
- 8) dostarczeniu środków przewozowych wraz z niezbędnym inwentarzem pociągowym.

2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia określić także inne świadczenia osobiste i rzeczowe, które uchwałą prezydium właściwej rady narodowej mogą być wprowadzone dla celów zorganizowanej akcji społecznej.

Art. 5. 1. Do wykonania obowiązku świadczeń osobistych i rzeczowych powołuje prezydium właściwej miejskiej, dzielnicowej lub gminnej rady narodowej.

2. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia określi tryb powoływania do wykonania obowiązku świadczeń osobistych i rzeczowych, zasady wykonywania świadczeń oraz kategorie osób zwolnionych od tych świadczeń.

Art. 6. 1. Kto w czasie zorganizowanej akcji społecznej i w związku z udziałem w tej akcji bez własnej winy doznał uszkodzenia zdrowia powodującego utratę zdolności do pracy zarobkowej, ma prawo do odszkodowania. Jeżeli skutek takiego uszkodzenia nastąpiła śmierć, prawo do odszkodowania przysługuje osobom, do